

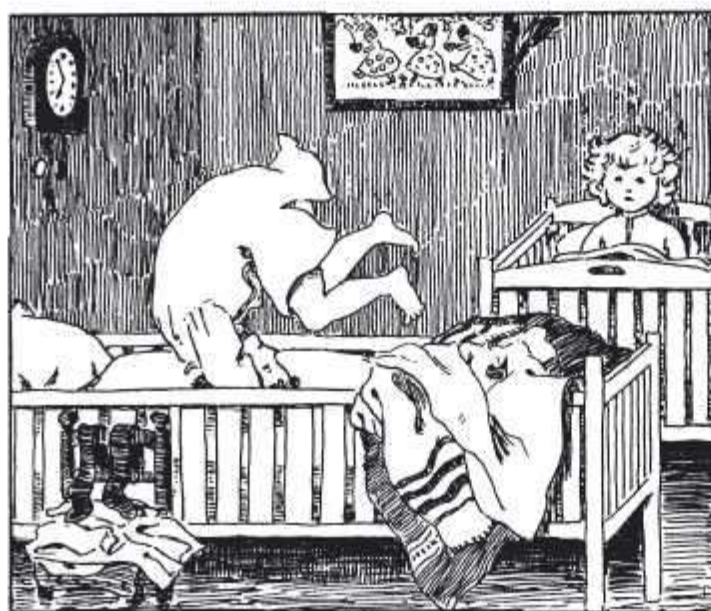
CÂND A ÎMPLINIT ȘASE ANI,
Olle primi din partea lui
Tata o pereche de schiuri noi.
Până atunci nu avusese schiuri adevărate,
ci numai o pereche de schiuri mici,
pe care i le meșterise vechilul Johan din
două scândurele. Așa că, îți închipui, tare

mai râvnea să-ncerce schiurile cele noi.

Iarna însă întârzia să vină în anul acela. E-adevărat că uneori aducea puțină zăpadă, dar aceasta se topea imediat, înainte ca pământul s-apuce să se albească. Olle se-nvârtea de colo-colo, tânjind după zăpadă și tot întrebându-se: „Nu se mai face odată iarnă anul ăsta?”

Dar, în cele din urmă, iarna sosi.

Cu două săptămâni înainte de Crăciun, începură să cadă fulgi mari și ninse neîncetat timp de două zile și două nopți, așa încât totul fu învelit într-o pătură groasă de zăpadă. Și, în dimineața celei de-a treia zile, când Olle se trezi, cerul era de un albastru strălucitor și zăpada scânteia ca presărată cu milioane de steluțe.

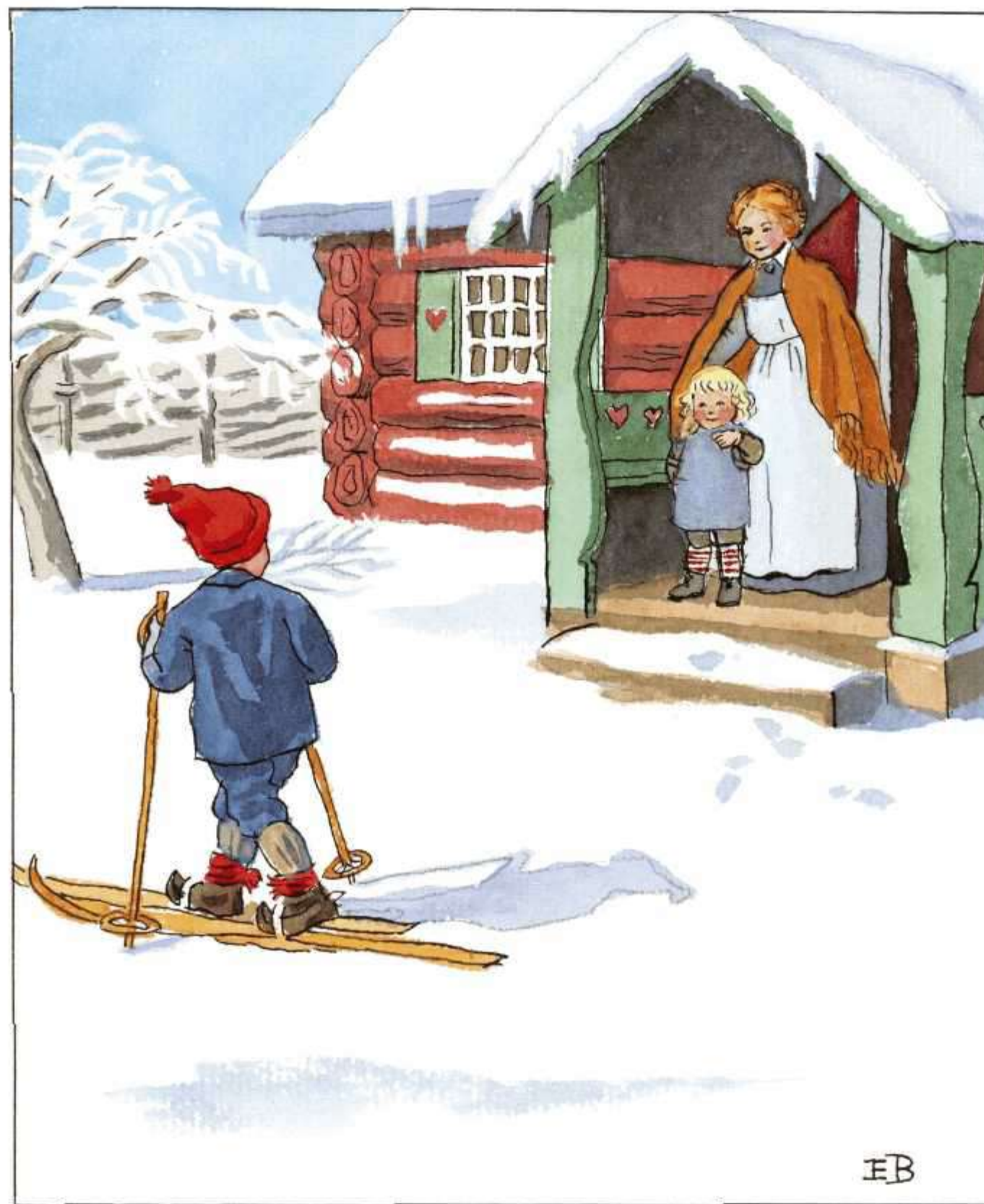
Tare se bucură Olle! Fu musai să se dea peste cap de trei ori în pat, așa de tare se bucură! Și hainele ajunseră pe el cu o viteză nemaipomenită, ba unele nimeriră cu spatele-n față.

Apoi, băiatul se duse la Mama:

— Mamă, pot să merg în pădure chiar acum?

— Copil drag, întâi trebuie să mănânci, îi spuse Mama, și-apoi trebuie să-ți pui haine groase, fiindcă azi e frig.

Olle dădu pe gât numaidecât terciul și laptele.

După aceea, Mama îi puse haina cea groasă și mănușile lungi, cu un deget, îi strecură câte un sendviș în fiecare buzunar și-i dădu voie să stea afară până la cină. Iar el își puse schiurile cele noi și le făcu cu mâna Mamei și Frățiorului, apoi străbătu ogorul cel mare și intră în pădure.

O, ce frumos era! Și cu cât pătrundea mai adânc în pădure, cu atât mai frumos se făcea. Olle se simțea ca în castelul vrăjit al Regelui Iarnă, așa că strigă: „Rege Iarnă, îți mulțumesc că, în sfârșit, ai venit!“

În clipa următoare fu cât pe-aci să cadă pe spate de uimire, căci în fața lui apăru brusc un moș alb, care strălucea din cap până-n picioare. Olle făcu o plecăciune.

— Tu ești Regele Iarnă? îl întrebă.

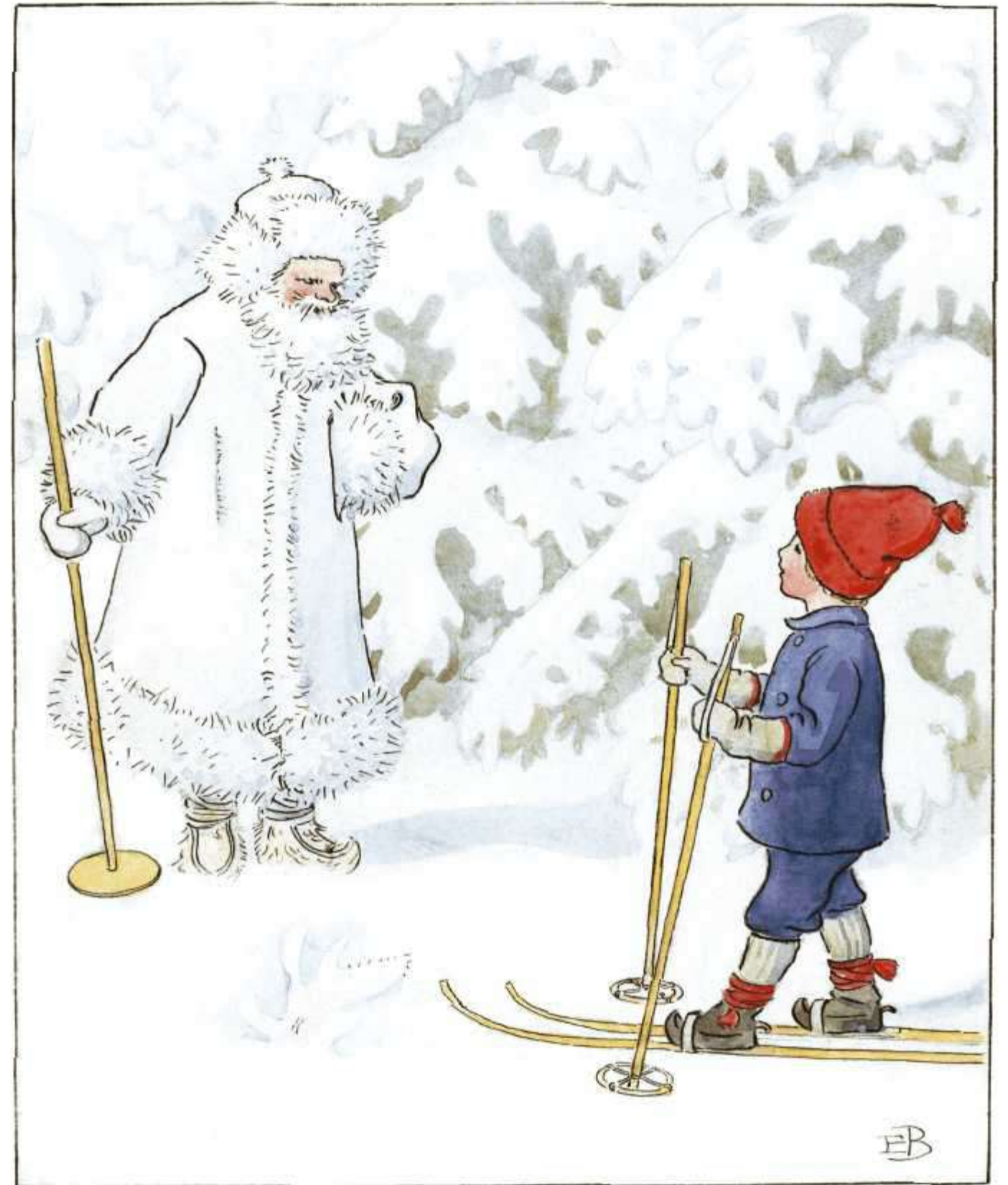
— Nu, răspunse moșul, eu sunt Unchiașul Promoroacă. Nu-i așa că-am împodobit frumos pădurea azi?

— Tu ai făcut toată frumusețea asta strălucitoare? întrebă Olle. Arată-mi și mie cum faci!

— Uite, atâta fac, zise moșul, și suflă spre hăinuța cea groasă a lui Olle.

Respirația îi ieși din gură ca un nor alb, iar când norul dispăru, haina era acoperită cu un strat alb, strălucitor.

Moșul râse și-l trase ușor de-o ureche.

— Ești, de bună seamă, un băiat isteț, care nu se întristează dacă-l pișcă puțin obrazii. Adineaori mi s-a părut că te-aud strigându-l pe Regele Iarnă. Vrei să mă-nsoțești până la castelul lui, aici, în pădure?

— Mulțumesc, tare mi-ar plăcea, zise Olle bucuros.

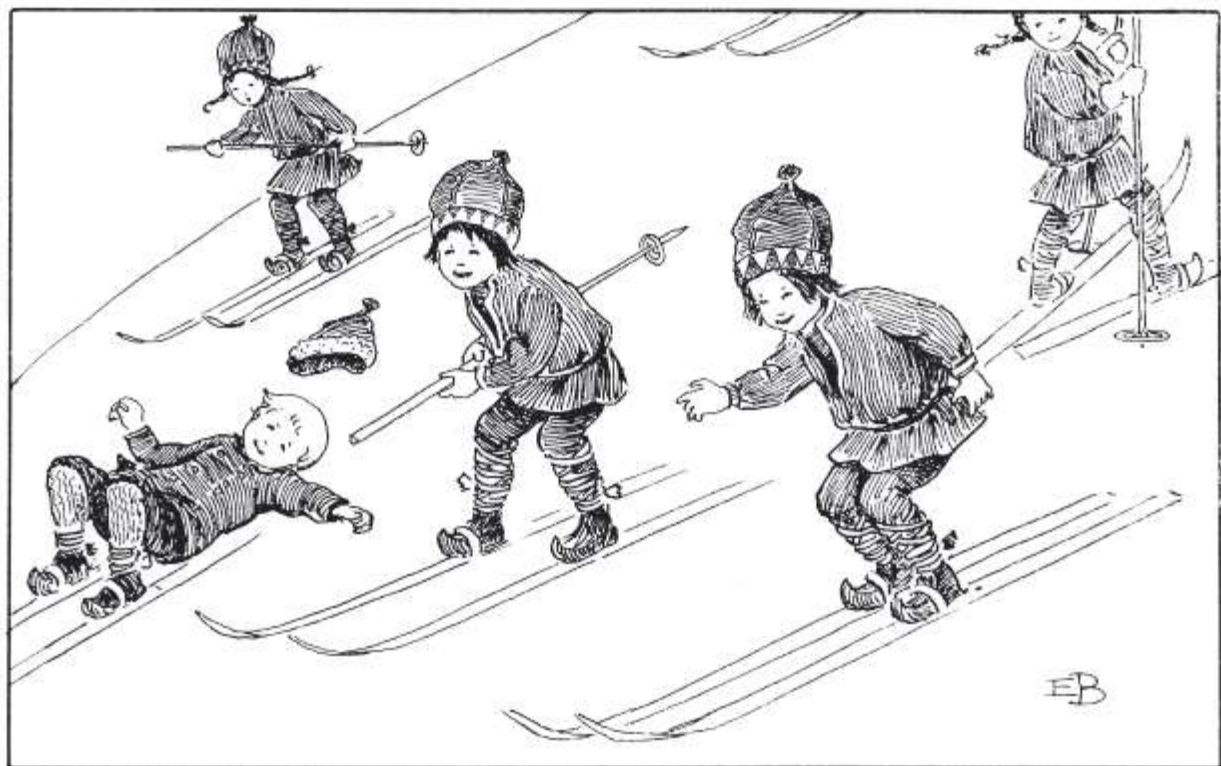
Și porniră mai departe: Unchiașul Promoroacă în față, iar Olle după el.

Deodată, Olle se puse pe strănutat. Se simțea ud la picioare și băgă de seamă că promoroaca de pe haina lui se topise. Chiar atunci zări o băbuță ciudată croindu-și drum prin pădure. Mergea cu pași mari și avea în picioare o pereche de galoși care făceau lipa-lipa la fiecare pas. Pe umăr purta o mătură, în mână o umbrelă, și trebuie că era foarte răcită, pentru că tot strănuta și-și sufla nasul.

Cine putea fi?

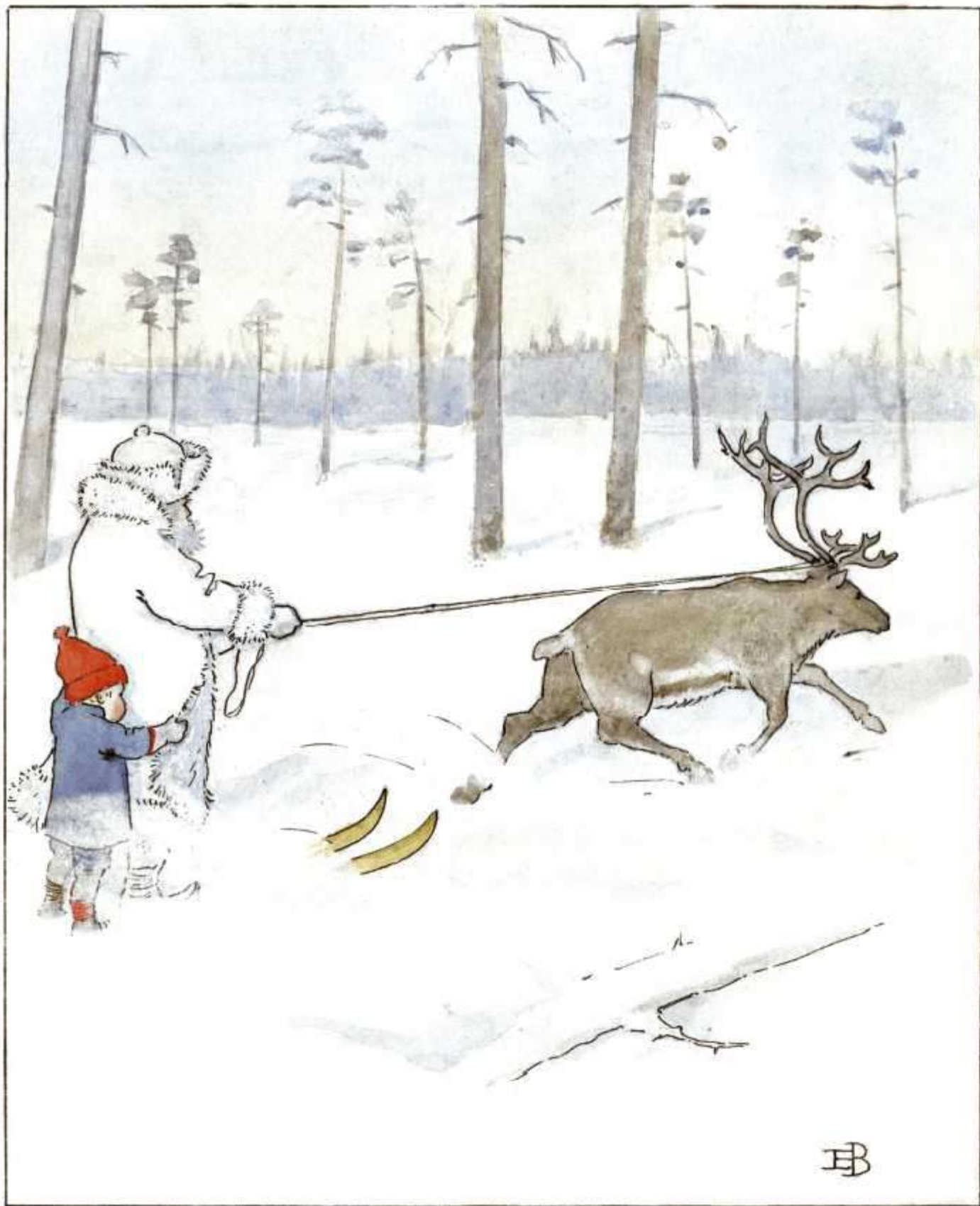

EB

Și-atunci începu joaca! Toți voiau să stea cu Olle și să-i arate de ce giumbușlucuri sunt în stare. Întâi se dădură cu schiurile pe un derdeluș ca o trambulină. Apoi îl învățară pe Olle să se dea cu patinele pe un iaz înghețat. Pe urmă făcură oameni de zăpadă și o ditamai fortăreața, pe care bineînțeles că fu musai să o ia cu asalt, și se lăsă cu o bătaie cu bulgări așa de aprigă, încât zăpada le vâjâia pe la urechi.

EB